

Arrest

nr. 239 692 van 13 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Pascaline DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en op 9 januari 2018 vertrokken te zijn naar Europa. Ze diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 april 2018 in Nederland. Deze werd op 2 augustus 2018 geweigerd.

Verzoekende partij kwam daarna naar België en diende op 6 februari 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in, nu bij de Belgische autoriteiten.

Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekende partij tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissingen die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Eritrees staatsburger, geboren op 27 december 1965 te Adi Kefelet, zoba Maekel. U bent Tigrinya van etnische origine en orthodox christen van religie. U groeide op in Adi Kefelet tot u trouwde op 13-jarige leeftijd, waarna u naar Asmara bij uw echtgenoot ging wonen. Samen met uw man werkte u enkele jaren als handelaar tussen Ethiopië en Eritrea, voornamelijk in kledij en stoffen. In het jaar 1985 werd uw zoon D. geboren. U reisde geregeld naar Addis Abeba voor uw werk en bleef soms een tijdje in Ethiopië. In het jaar 2000 werden u en uw echtgenoot gedeporteerd vanuit Ethiopië naar Eritrea omwille van het conflict tussen beide landen. Uw zoon bleef achter in Ethiopië omdat hij school liep op dat moment. Later zou hij, zonder uw medeweten, naar Europa vertrekken.

Twee maanden na uw deportatie naar Eritrea werd een vrachtwagen van uw man gecontroleerd door de Eritrese autoriteiten. De goederen werden in beslag genomen. Al jullie bezittingen werden vervolgens geconfisqueerd en u werd samen met uw man opgepakt thuis. Het was de laatste keer dat u uw man zag. U zat vervolgens zes jaar in de gevangenis van Adi Abeito. U werd er ondervraagd over de activiteiten van uw echtgenoot, waar u echter niks over wist te vertellen. De omstandigheden in de gevangenis waren erg moeilijk. U werd er ook verkracht en geslagen. Omdat u zeer verzwakt en ziek was, werd u in het jaar 2006 vrijgelaten.

Tijdens en ook nog na uw gevangenschap stelde u vragen over uw man. Na uw vrijlating vroeg u aan anderen om navraag te doen over hem in het kantoor van de gevangenis in Adi Abeito. U ging bij uw familie wonen in de wijk Villago te Asmara. U werd nog regelmatig door de autoriteiten meegenomen naar Adi Abeito voor een dag, om u vragen te stellen over uw man. 4 à 5 jaar geleden kreeg u nog een laatste oproepingsbrief om naar daar te gaan, maar omdat u op dat moment ziek was, ging u niet. Ze dwongen u uiteindelijk toch te gaan, wat de laatste keer was dat u vragen over uw man werden gesteld.

Op een gegeven dag vernam u nieuws over uw zoon, van wie u sinds uw deportatie niks meer had gehoord. U hoorde van atleten in Asmara dat hij wielrenner in Nederland is en kwam zo opnieuw met hem in contact. U besloot uiteindelijk naar uw zoon te reizen en regelde een paspoort en visum.

U vertrok vanuit Asmara met het vliegtuig en reisde via Turkije naar Nederland. U kwam in Nederland aan 2 dagen na de Eritrese kerst, op 9 januari 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse asielautoriteiten op 13 april 2018. Op 2 augustus 2018 werd uw verzoek geweigerd.

U besloot Nederland hierop te verlaten en reisde door naar België, waar u aankwam op 24 januari 2019. Op 6 februari 2019 diende u vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas geen documenten neer. Uw identiteitskaart en uw paspoort zijn nog steeds in het bezit van de Nederlandse autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u reeds enigszins op leeftijd bent en u te kampen hebt met een aantal lichamelijke klachten en medische problemen, waarvoor begrip kan worden opgebracht, blijkt uit uw verklaringen in geen geval dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Eritrea te hebben verlaten doordat u na uw vrijlating in 2006 nog steeds geregeld door de Eritrese autoriteiten ondervraagd werd met betrekking tot de vermeende activiteiten van uw man. U vreest daarnaast nog steeds de Eritrese autoriteiten omwille van uw gevangenschap gedurende 6 jaar. U slaagde er echter niet in doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent niet betwist kunnen worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, kan immers worden afgeleid dat u een Eritrees paspoort ter uwer beschikking heeft, geldig van 26 oktober 2017 tot 25 oktober 2022 (zie blauwe map landeninformatie in het administratief dossier, visumdossier). Er moet echter worden benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Deze vraag is cruciaal voor de inschatting van de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland uit Eritrea. Op basis van de objectieve informatie aangaande de situatie in Eritrea kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u geen redenen heeft om uw autoriteiten te vrezen bij terugkeer naar Eritrea indien u uw land legaal verlaten heeft.

Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, zie blauwe map, EASO COI Report 2015, p. 51-53), vermeldt namelijk dat bij de aanvraag van een Eritrees paspoort in Eritrea de aanvrager volgende documenten dient voor te leggen: een steunbrief van de gemeente waar hij/zij woont, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht voldaan heeft en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking die naar het buitenland wil gaan geen exit-visum (ofwel uitreisvisum) kan verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kan verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten, is immers dergelijk exit-visum eveneens vereist. Dit visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoont dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidskritici, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

Deze restricties op de afgifte van uitreisvisa hebben als gevolg dat het voor de meeste Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden (zie informatie in administratief dossier, blauwe map). Aangezien u klaarblijkelijk wel de uitreiking van een paspoort én een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwaam, gegeven uw verklaringen dat u nog steeds door de Eritrese autoriteiten werd lastiggevallen met betrekking tot uw echtgenoot. Te meer omdat u ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat de soldaten door wie u jarenlang zou zijn lastiggevallen tegen u zeiden dat u en uw man tegenstanders van het regime waren (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 11). Er kan van u dan ook verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijke uitleg weet te geven hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk nog last had van de autoriteiten en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – er toch in slaagde om een internationaal paspoort op eigen naam te verkrijgen mét geldig uitreisvisum.

Uw verklaringen omtrent het verkrijgen van uw paspoort en uitreisvisum blijken echter zeer inconsistent, vaag en volatiel te zijn, zowel tijdens uw huidige procedure in België als tijdens de procedure in Nederland. Zo had u aanvankelijk, blijkens uw Nederlands asiëldossier, in Nederland verklaard dat u uw paspoort in Asmara bij de immigratiedienst had afgehaald, uw pasfoto's had voorgelegd en veel geld had betaald. Later wijzigde u deze verklaringen echter en verklaarde u dat u uw paspoort via een

reisagent regelde en een handlanger van deze persoon het paspoort naar u toe gebracht had – en u deze bijgevolg niet zelf had afgehaald (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 9). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw paspoort u eerst geweigerd werd en dat u, nadat u een visum kreeg van de Nederlandse ambassade, 'andere mensen die mensen kenden bij de overheid' aansprak om het paspoort snel te kunnen verkrijgen. Opdat het snel zou gaan, betaalde u veel geld (CGVS, p. 12). Uit de ter beschikking zijnde informatie aangaande uw paspoort en visum blijkt dat uw paspoort werd afgeleverd op 26 oktober 2017 via de dienst immigratie. U vroeg een visum aan bij de ambassade van Italië te Asmara op 7 december 2017. Op 14 december 2017 werd u uiteindelijk een Schengenvisum toegekend (zie blauwe map landeninformatie in het administratief dossier, visumdossier). Hieruit blijkt aldus helemaal niet dat u eerst een visum zou hebben verkregen en pas dan een paspoort, wat sowieso al zeer bedenkelijk is en bovendien tegenstrijdig met de info die u zelf op het CGVS gaf.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS niet aannemen dat u uw paspoort en uitreisvisum op een irreguliere manier hebt bekomen. Dat u met uw eigen, geldig Eritrees paspoort het land heeft verlaten, wijst er dan ook enkel op dat u geenszins vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen bij vertrek gezien de hierboven geschetste context.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in Eritrea verder ondermijnd door volgende vaststellingen. U verklaart namelijk dat de Eritrese autoriteiten u nog steeds jarenlang lastig vielen. Zij zouden u nog tot zo'n 3 jaar voor uw vertrek meermaals per jaar naar Adi Abeito laten komen hebben om u er vragen te stellen over uw echtgenoot (CGVS, p. 9-10). Hoewel het sowieso reeds twijfelachtig is dat u een Eritrees paspoort kon bekomen indien de autoriteiten u werkelijk nog nodig hadden om informatie over uw man te bekomen, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, blijkt uit uw weinig consistente verklaringen over deze problemen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Toen u tijdens uw gesprek met de Nederlandse asielautoriteiten gevraagd werd om welke redenen u Eritrea had verlaten, verklaarde u namelijk dat u vanaf uw vrijlating navraag bleef doen naar uw man, gedurende zo'n 12 jaar zonder enig resultaat. U beweerde verder dat u op een gegeven moment nieuws kreeg van uw zoon en hij u uitnodigde om naar hem te komen. U mocht Eritrea uitreizen, wat u dan ook deed (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 4). Het is om te beginnen al enigszins opmerkelijk dat u, gevraagd naar uw motief om Eritrea te verlaten, niet meteen verklaarde nog steeds ondervraagd te worden over uw man door de autoriteiten. U maakte wel melding van het feit dat u na uw vrijlating zelf nog jarenlang regelmatig bij uw autoriteiten ging informeren naar het lot van uw man, maar telkens zonder resultaat. Op den duur dreigden ze er zelfs mee u opnieuw in de cel te stoppen omdat men u beu was, waarna u een tijdlang wegbleef. U vertelde ook dat de autoriteiten na uw vertrek naar u op zoek zouden zijn gegaan omdat u ten onrechte toestemming had gekregen om het land te verlaten. U repte echter met geen woord over het feit dat de autoriteiten u in de jaren na uw vrijlating zelf nog zouden hebben lastiggevallen teneinde van u informatie te verkrijgen over uw man en zijn (mis)dadens (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 4-5). Uiteindelijk, wanneer u gevraagd werd welke persoonlijke problemen u nog kende van 2006 tot aan uw vertrek in 2018, verklaarde u verder dat u nog werd opgeroepen en ondervraagd in verband met uw echtgenoot (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 10-11). Er werd tijdens uw onderhoud in Nederland terecht gevraagd waarom u gedurende 12 jaar na uw vrijlating nog zou lastiggevallen zijn omwille van uw echtgenoot. U gaf toe dat u daarvoor zelf geen verklaring had. Bovendien komt het vreemd over dat u, rekening houdend met het feit dat u dus persoonlijk door de autoriteiten werd lastiggevallen, ook nog zelf op zoek ging naar verklaringen bij diezelfde autoriteiten over uw man, wat opnieuw een terechte bedenking is (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 12). Ook op het CGVS verklaart u dat u na uw vrijlating antwoorden zocht met betrekking tot uw man. U zegt dat u andere mensen vroeg naar het kantoor van Adi Abeito te gaan (CGVS, p. 4). Dit is echter tegenstrijdig met uw voorstelling van deze feiten tijdens uw gesprek in Nederland, waar u immers zei dat u zélf bij de autoriteiten jarenlang bleef aankloppen, u jarenlang werd weggestuurd en er u werd medegedeeld dat er contact met u zou worden opgenomen zodra er wat bekend was met betrekking tot uw man (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 4-5). Aansluitend legt u ook over de laatste keer dat u zou ondervraagd zijn over uw man zeer volatiele verklaringen af. U beweerde namelijk eerst dat u de laatste keer naar Adi Abeito moest ter ondervraging zo'n 6 of 7 jaar geleden maar dat u wel nog altijd bang was nadien. Als u iemand zag in militair uniform dacht u dat ze u misschien kwamen halen. Vrijwel meteen daarna veranderde u deze verklaringen en zei u dat u nadien toch nog een oproep kreeg om te gaan, maar dat u niet ging omdat u ziek was. Ze (de autoriteiten) kwamen dan wat later vragen waarom u niet op de oproep was ingegaan, waarop u alsnog gedwongen werd om naar Adi Abeito te gaan. Die brief was zo'n 4 tot 5 jaar geleden, ofwel 2 tot 3 jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 9). Gezien u er in geen geval

in slaagt over uw problemen met de Eritrese autoriteiten na 2006 eenduidige en omstandige verklaringen af te leggen, wordt de stelling dat u geenszins vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen bij vertrek verder bevestigd.

Daarnaast bent u ook wat betreft de aanwijzingen die u heeft dat u nog gezocht zou worden na uw vertrek uitermate tegenstrijdig. U verklaarde namelijk op het CGVS dat u dit nieuws vernam van uw burens die u hiervoor gebeld hadden (CGVS, p. 11). Eerder had u echter in Nederland verklaard dat u dit nieuws van uw ouders vernam (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 7). Niet enkel deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk, maar ook uw verklaring in Nederland dat u dus wel degelijk contact onderhield met uw ouders. Op het CGVS had u namelijk aanvankelijk beweerd geen enkel contact meer gehad te hebben met uw familie na uw vertrek omdat zij geen telefoonlijn hebben (CGVS, p. 5). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op het feit dat het bevreemdend is dat u wel nog met uw burens in contact bent maar niet meer met uw familie, waarop u beweerde dat u hen toch één keer had gehoord in Europa, nog voordat u in een opvangcentrum zat – wat overigens alweer zeer volatiële verklaringen zijn (CGVS, p. 11). Ook over de contacten die u nog heeft met uw familie schept u aldus geen enkele duidelijkheid. Deze vaststellingen wijzen niet enkel op de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Eritrea, maar tonen ook een gebrek aan algemene geloofwaardigheid doorheen uw verklaringen aan.

Aangaande uw algemene leefsituatie in Eritrea en het gegeven of u al dan niet over een kwetsbaar profiel beschikt, zoals uw advocaat opwierp aan het einde van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14), is het CGVS van oordeel dat uw profiel een terugkeer naar Eritrea niet onmogelijk maakt. U verklaarde veel ziek te zijn geweest en na de periode in gevangenschap veel verzorging nodig te hebben gehad. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u erin slaagde van 2006 tot 2018 opnieuw uw leven op te bouwen en te verblijven in Asmara. U hebt uw ouders die u bijstonden, een zus in Asmara waarmee u in contact stond en een broer die priester is in Asmara. U kon er rekenen op medische verzorging en werd bovendien, na de herstelling van het contact, ook financieel ondersteund door uw zoon. U kreeg daarnaast hulp van kennissen en burens voor bv. boodschappen (CGVS, p. 5, 7-8, 11). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u zichzelf kon onderhouden in Eritrea en u er kon rekenen op een degelijk familiaal en sociaal netwerk. Bijgevolg kan uw dagelijkse leven er niet worden beschouwd als ondraaglijk en kan uw profiel niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aan te nemen.

Wat betreft het gegeven dat u van 2000 tot 2006 gevangen werd gehouden in zeer slechte omstandigheden, u er teven mishandeld en verkracht werd (CGVS, p. 3, 8-9), merkt het CGVS op dat ten gevolge hiervan geen actuele vrees voor vervolging kan worden aangenomen. U beweert dan wel dat het misschien nog eens kan gebeuren, maar u kunt dit niet concretiseren (CGVS, p. 12). Gezien u na uw gevangenschap nog 12 jaar zonder geloofwaardige problemen in Eritrea kon leven, ziet het CGVS niet in om welke reden u de autoriteiten dient te vrezen ten gevolge van uw eerdere gevangenschap. Tot slot verklaart u voortdurend in angst te leven in Eritrea, en verwijst uw advocaat hierbij naar een hoge subjectieve vrees die u zou koesteren omwille van uw eerdere ervaringen, meer bepaald dus uw periode in gevangenschap (CGVS, p. 11, 14). Op zich is het uiteraard begrijpelijk dat deze ervaringen u getekend hebben en dat deze op u nog steeds van invloed kunnen zijn. Echter kan niet worden aangenomen dat u in dergelijke mate een subjectieve vrees koestert dat een terugkeer naar Eritrea voor u onmogelijk wordt. Opnieuw kan hier verwezen worden naar het feit dat u na uw vrijlating nog 12 jaar in Eritrea verbleef. Dat u nooit eerder de kans zag om het land te verlaten, kan niet worden aangenomen. U verklaart namelijk dat u reeds sinds 3 tot 7 jaar voor uw uiteindelijke vertrek uit Eritrea opnieuw in contact was met uw zoon. Gezien de ruime tijdsperiode in uw verklaringen wordt u gevraagd of het eerder richting de 3 of de 7 jaar is, waarop u antwoordt dat het 6 tot 7 jaar moet zijn geweest. Indien u aldus al 6 tot 7 jaar voor uw vertrek kennis had van uw zoon, kan niet worden ingezien waarom u niet eerder zijn hulp inriep om te kunnen vertrekken indien uw leven in Eritrea niet langer draaglijk was door uw eerdere ervaringen (CGVS, p. 6-7). Bovendien kwam u reeds in januari 2018 in Nederland aan, waar u pas een verzoek tot internationale bescherming indiende in april 2018. Indien u met een zodanig hoge vrees zit, zoals u verklaart, is het uiterst opmerkelijk dat u zich niet meteen ter bescherming van de Nederlandse autoriteiten stelde. Daarenboven kreeg u de negatieve beslissing in Nederland begin augustus 2018. Het duurde vervolgens nog eens een half jaar alvorens u naar België reisde om hier eveneens bescherming te vragen. Dergelijk handelen is niet in overeenstemming te brengen met een acute vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen in Nederland dat u nog van plan was terug te keren naar Eritrea, totdat u via uw ouders vernam dat men naar u op zoek was omdat u eigenlijk niet had mogen uitreizen. Soldaten stelden vragen over uw huidige adres en uw ouders hadden gezegd dat u er niet was. Ze zouden drie keer zijn terug geweest voor u. U

vernam dit nieuws toen u 2 maanden in Nederland was en besloot hierdoor niet terug te keren naar Eritrea na uw visumtermijn van 3 maanden (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 9-10, 12). Ook deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk te noemen en zijn niet te verzoenen met een hoge subjectieve vrees ten gevolge van uw ervaringen in Eritrea.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud wierp uw advocaat nog op dat u reeds lange tijd Eritrea verlaten heeft en men aldus niet kan weten wat er met u zou gebeuren in geval van terugkeer. Daarnaast zou u een paspoort verkregen hebben voor kort verblijf om medische redenen en respecteerde u aldus de voorwaarden voor het verkrijgen van dit paspoort niet (CGVS, p. 14). Uit de beschikbare info blijkt echter dat, hoewel het moment van vertrek wel bepaald wordt door het exit-visum, een terugkeer ten allen tijde mogelijk is (zie blauwe map, EASO COI Report 2015, p. 53). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Eritrese overheid wel degelijk op de hoogte is van het feit dat u uw zoon wou bezoeken. U zegt namelijk letterlijk dat u de documenten die u van uw zoon kreeg aan de Eritrese overheid getoond hebt (CGVS, p. 13) en uw Schengenvisum dat in uw paspoort werd toegevoegd, vermeldt als doel van uw reis toerisme, familie- of vriendenbezoek. Het CGVS ziet dan ook niet in op welke manier u de voorwaarden voor het verkrijgen van uw paspoort of exit-visum zou hebben geschonden en om welke reden dit een terugkeer zou verhinderen.

Gegeven bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een oprechte en gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea en op uw wens om verenigd te worden met uw zoon, wat uiteraard te begrijpen valt, maar geen ander zicht biedt op voorgaande conclusie.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 mei 2020 een schending aan van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) art. 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoekster haalt artikel “15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)” aan. Ze wijst op haar Eritrese culturele en persoonlijke achtergrond en op haar kwetsbaar profiel dat voortvloeit uit haar leeftijd en uit actuele fysieke en mentale klachten ten gevolge van haar leven in Eritrea – de algemene situatie in Eritrea, haar gevangenschap, de moeilijke migratieroute van Eritrea naar Europa. Verzoekster wijst tevens op het psychologisch attest dat ze neerlegde, hetgeen haar kwetsbaar profiel bevestigt en de moeilijkheden die verzoekster ervaarde in het opvangcentrum benadrukt.

Verzoekster meent dat haar gevangenschap en de fysieke en mentale mishandeling die ze onderging, wat niet betwist wordt, met zich meebrengt dat “artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden

toegepast, aangezien er reeds vervolging plaatsvond en er geen volledige garantie is dat deze niet opnieuw zal worden uitgevoerd".

Verzoekster wijst er daarnaast op dat, "op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen", de vrees als gegrond moet worden geacht "als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden". Verder haalt ze aan dat de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk bepaalt dat "rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).". Verzoekster voert aan dat het CGVS de persoonlijkheid van verzoekster in casu helemaal niet beoordeeld heeft en geen aandacht besteedde aan de uiterst kwetsbare psychologische situatie waarin zij zich bevindt.

Verzoekster betoogt dat haar profiel van belang is "om er voldoende rekening mee te houden in het nemen van een beslissing door het feit dat dit consequenties kan hebben op het gedrag en de verklaringen van de asielzoeker". Ze stelt dat onbetwistbaar is dat ze "afgezwakt is door haar eerdere traumatiserende ervaringen, of deze nu een link hebben met Eritrea of met haar migratieroute en aanpassing in België zelf. Ze vertrouwt niemand meer en is zelf in de war. Bij het lezen van het interview constateert men inderdaad soms dat er een gebrek aan begrip was en er vage antwoorden werden gegeven.". Verzoekster besluit dat ze de psychologische capaciteiten niet meer heeft om te voldoen aan de eisen van een klassiek CGVS-interview en dat deze vereisten niet zijn aangepast aan haar profiel.

Waar de bestreden beslissing numereuze referenties bevat naar de asielprocedure in Nederland, dient men volgens verzoekster echter met de nodige voorzichtigheid om te gaan met een dergelijke context. Verzoekster betoogt dat verweerder geen informatie levert over de exacte omstandigheden van deze asielprocedure waardoor men zich talrijke vragen stelt: "Had verzoekster toegang tot kwaliteitsvolle en kosteloze wettelijke bijstand tijdens het interview? Gebeurde de vertaling tijdens dit interview zonder problemen? Heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om een psychologische en medische bijstand te krijgen en hiervan de instantie die het interview afnam op de hoogte te brengen? Werden alle pertinente elementen betreffende het profiel van verzoekster in acht genomen?". Door het feit dat deze vragen onbeantwoord blijven kan men er, aldus het verzoekschrift, "niet van uitgaan dat tijdens de voorafgaande asielprocedure in Nederland waar voortdurend naar wordt verwezen de procedurele garanties werden gerespecteerd, waardoor er geen rekening kan worden gehouden met de in deze context aangehaalde tegenstrijdigheden".

Wat betreft verzoeksters paspoort en visum, betoogt verzoekster dat verweerder er niet in slaagt volledig aan te tonen dat deze met zekerheid legaal werden bekomen omdat verzoekster simpelweg de wettelijke voorwaarden beantwoordde. Verzoekster haalt informatie aan aangaande het wettelijk kader van het uitleveren van de uitreisvisa (EASO Country of Origin Report "Eritrea National service, exit, and return", https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf), maar wijst tevens op veelvuldige bronnen die aanduiden dat in werkelijkheid in de praktijk de corruptie het vaak overneemt (EASO Country of Origin Report "Eritrea National service, exit, and return", https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf; USDOS "Eritrea 2018 Human Rights Report", <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/Eritrea-2018.pdf>; Landinfo "Eritrea: Exit visas and illegal exit", <https://www.refworld.org/pdfid/56cd5c124.pdf>). Waar verweerder ervan uitgaat dat "het wettelijk kader zonder moeilijkheden wordt toegepast en verzoekster zo de facto aan de voorwaarden voldeed", zijn er, aldus het verzoekschrift, echter verschillende andere scenario's mogelijk:

"- Sommige bronnen duiden op een alomheersende corruptie die verzoekster de mogelijkheid zou kunnen hebben gegeven om haar paspoort en uitreisvisum via betaling te bekomen

- Andere bronnen geven aan dat het zeer gemakkelijk is voor sommige categorieën van personen om een uitreisvisum te krijgen. Dit zou kunnen betekenen dat verzoekster met gemak een paspoort en uitreisvisum kon verkrijgen om het land legaal te verlaten zonder dat er een link werd gelegd met haar man of meer in het algemeen haar problemen met de autoriteiten. Dit neemt niet weg dat een terugkeer een nieuwe vervolging zou kunnen veroorzaken.

- Tenslotte brengen sommige bronnen aan dat het zodanig moeilijk is om een uitreisvisum te verkrijgen dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster zonder corruptie haar documenten heeft kunnen bekomen."

Verzoekster wijst tevens op andere bronnen ("[https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/726192/Eritrea-NSIllegalExit5.0eJuly2018](https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/726192/Eritrea-NSIllegalExit5.0eJuly2018.pdf) .pdf

(juillet 2018)”; “<https://www.refworld.org/dorid/577b6eaa4.html> (novembre 2015)”; “<https://www.ecoi.net/en/document/1430113.html> (2017)”.

Verzoekster betoogt dat Eritrea algemeen gekend is als een corrupt land waar de autoriteiten niet twifelen om de legale grenzen te buiten te gaan, benadrukt dat ze haar documenten op illegale wijze verkregen heeft en wijst op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Daarnaast meent verzoekster dat het risico op terugkeer onvoldoende is bestudeerd. Ze haalt objectieve bronnen aan (EASO Country of Origin Report “*Eritrea National service, exit, and return*”, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf; Landinfo “*Eritrea: Exit visas and illegal exit*”, <https://www.refworld.org/pdfid/56cd5c124.pdf>) die niet alleen onrustwekkend zijn maar eveneens aanduiden dat het bekomen van informatie over de exacte behandeling van ‘returnees’ uiterst moeilijk blijft. Daarnaast blijkt volgens verzoekster dat een terugkeer vaak andere vervolgingen veroorzaakt (“<https://www.rfi.fr/fr/emission/20180719-erythree-nous-avons-relever-cas-tres-precis-violation-droits-homme>”; “<https://www.refworld.org/docid/577b6caa4.html>”; “<https://rsf.org/fr/actualites/trois-journalistes-seraient-morts-en-detention-dans-le-bagne-deiraeiro>”; “<https://www.rfi.fr/fr/afrique/20110923-erythree-journaliste-suedo-erythreeen-emprisonne-proces-depuis-dix-ans>”).

Verzoekster stelt dat ze doorheen haar relaas verschillende vervolgingsgronden laat gelden. Ze wijst erop dat haar man als tegenstander van de regering zou worden beschouwd, dat ze hiervoor reeds een jarenlange gevangenschap heeft moeten ondergaan in een Eritrese gevangenis waar zij zwaar fysiek en mentaal werd mishandeld en dat zij dus omwille van haar “*geïmputeerde politieke overtuiging (via haar man)*” wordt en zal worden vervolgd. Daarnaast wijst het verzoekschrift erop dat verzoekster, na de verdwijning van haar man en het vertrek van haar zoon, nu “*een alleenstaande vrouw is in Eritrea*”, en stigmatisatie riskeert (“<https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/afrika/eritrea/180213-erisexualisierte-gewalt-gegen-frauen-f.pdf>”; “<https://www.fluechtlingshilfe.ch/assets/herkunftslander/afrika/eritrea/180919-eri-familles-monoparentales.pdf>”). Bovendien stelt verzoekster dat in geval van gedwongen terugkeer, zij onvermijdelijk als ‘returnee’ zal worden beschouwd en behandeld en risico loopt om een nieuwe gevangenschap met mishandeling te ondergaan.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting en haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoekster meent dat “*haar regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van haar regio een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.*”. Ze stelt dat dit niet alleen is “*door de algemene veiligheids- en politieke situatie in Eritrea maar ook door het feit dat verzoekster zou terugkeren na het illegaal verlaten van het land, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert*”. Verzoekster verwijst andermaal “*naar de informatie over de behandeling van ‘returnees’ hierboven vermeld*” en “*naar het hoger vermelde kwetsbaar profiel van verzoekster: een alleenstaande vrouw, die reeds een traumatiserende gevangenschap achter de rug heeft en moeilijkheden heeft ondervonden om zich in België aan te passen. Ze is zowel psychologisch als fysiek kwetsbaar.*” Verzoekster citeert “*enkele bronnen die de actuele veiligheidssituatie in Eritrea (waarover geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing) illustreren*” (“<https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/eritrea>”).

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster een vernietiging van de bestreden beslissing, nu geen rekening gehouden werd “*met het kwetsbaar profiel, het bekomen van het paspoort en uitreisvisa via corruptie en de aangehaalde vervolgingsgronden*” en om deze reden er een bijkomende instructie dient te worden uitgevoerd in huidige zaak.

In hoofdorde wordt gevraagd “*verzoekster de status van vluchteling toe te kennen; In ondergeschikte orde, verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek*”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een “*Psychologisch attest, Exil*”.

Bij aanvullende nota van 15 juli 2020 legt verzoekster volgende stukken neer: “*Attest Bruxelles Refugees, 2.05.2020*”; “*Medisch attest, 13.05.2020*”.

Ter terechtzitting legt verzoekster een “*verklaring MSF*” neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat moet rekening worden gehouden met haar Eritrese culturele en persoonlijke achtergrond en haar kwetsbaar profiel dat voortvloeit uit haar leeftijd en uit actuele fysieke en mentale klachten ten gevolge van haar leven in Eritrea – de algemene situatie in Eritrea, haar gevangenschap, de moeilijke migratieroute van Eritrea naar Europa. Verzoekster wijst tevens op het psychologisch attest dat ze neerlegde, hetgeen haar kwetsbaar profiel bevestigt en de moeilijkheden die verzoekster ervoer in het opvangcentrum benadrukt. Verzoekster voegt bij aanvullende nota van 15 juli 2020 een “*Attest Bruxelles Refugees*” van 2 mei 2020 en een “*Medisch attest*” van 13 mei 2020 en legt ter terechtzitting een “*verklaring MSF*” van 4 mei 2020 neer.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Verzoekster heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar persoonlijke achtergrond en emotionele en getraumatiseerde toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien duidelijk dat verzoekster wel kon antwoorden en niet gehinderd werd door voorgehouden traumatische ervaringen. De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken en eventuele psychologische problemen te melden. Noch zij, noch haar raadsman maakten er melding van dat haar medische toestand haar zou verhinderen deel te nemen aan onderhavige procedure waaruit kan geconcludeerd worden dat verzoeksters houding tijdens het gehoor niet verontrustte. De Raad stelt ook vast dat verzoekster op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de notities van het gehoor toegestuurd kreeg en geen bijkomende zorgpunten of misverstanden opwierp.

2.4.3. De door verzoekster neergelegde medische attesten van Exil, het Rode Kruis en MSF van respectievelijk 15 april, 13 mei en 13 juli 2020 maken melding van littekens en verzoeksters psychologische toestand. Het door verzoekster neergelegd psychologisch attest van Exil maakt melding van verzoeksters emotionele toestand gelieerd aan haar migratie en vermeldt dat haar leven getekend is door geweld. Het attest van het Rode Kruis stelt onder meer dat verzoekster lijdt aan slapeloosheid en stress. Het attest van MSF vermeldt dat verzoeksters symptomen van onder meer slapeloosheid, stress, herbeleving trauma's, etc. overeenstemmen met post-traumatische reacties. Het attest van “*Bruxelles*

Refugees" van 4 mei 2020, opgesteld door gedelegeerd coördinatrice Manuelle Fettweis en sociaal werkster Maheen Zaheed, maakt melding van 4 gesprekken met verzoekster (op 21 februari 2019, 12 april 2019, 12 februari 2020 en 18 april 2020). In het attest wordt onder meer verzoeksters psychologische toestand aangehaald, de moeizame communicatie met verzoekster, haar angstige geagiteerde houding, het feit dat het moeilijk is voor haar om traumatische gebeurtenissen boven te halen, en wordt tevens melding gemaakt van het gegeven dat verzoekster tijdens het derde gesprek positief en affectief was en geholpen werd bij de voorbereiding van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenwel kan uit dit attest niet besloten kan worden dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het attest werd niet opgesteld door een ter zake bevoegd specialist, wat ook erkend wordt door de opsteller (*"Je ne suis pas en mesure, en ma qualité de juriste, d'établir un quelconque diagnostique psychologique"*), en kan aldus geenszins aantonen dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het attest is derhalve niet van die aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

2.4.4. De levenservaringen van een verzoek(st)er om internationale bescherming kunnen inderdaad mogelijk invloed hebben op de afgelegde verklaringen, doch daaruit kan niet zonder meer een lineair verband blijken. Hoewel verzoekster te kampen heeft met een aantal lichamelijke klachten en psychologische moeilijkheden, die niet worden ontkend en waarvoor begrip kan worden opgebracht, kan niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.4.5. Verzoekster verklaart Eritrea te hebben verlaten omdat ze na haar vrijlating in 2006 nog steeds geregeld door de Eritrese autoriteiten ondervraagd werd met betrekking tot de vermeende activiteiten van haar man. Daarnaast stelt verzoekster de Eritrese autoriteiten nog steeds te vrezen omwille van haar zes-jaar-durende gevangenschap.

2.4.6. Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan de Eritrese nationaliteit van verzoekster, noch aan het feit dat verzoekster werkelijk van Eritrea afkomstig is. Immers uit verzoeksters Nederlands visumdossier blijkt dat verzoekster over een Eritrees paspoort beschikt, geldig van 26 oktober 2017 tot 25 oktober 2022 (visumdossier).

2.4.7. Uit *"EASO: Eritrea: Country Focus"* van mei 2015 (p. 52), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Eritreeërs op een legale manier Eritrea kunnen verlaten met een paspoort, een gezondheidscertificaat en een exit visum. De bestreden beslissing stelt hierover:

Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, zie blauwe map, EASO COI Report 2015, p. 51-53), vermeldt namelijk dat bij de aanvraag van een Eritrees paspoort in Eritrea de aanvrager volgende documenten dient voor te leggen: een steunbrief van de gemeente waar hij/zij woont, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht voldaan heeft en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking die naar het buitenland wil gaan geen exit-visum (ofwel uitreisvisum) kan verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kan verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten, is immers dergelijk exit-visum eveneens vereist. Dit visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebab), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoont dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en

sportlui. Aan overheidskritici, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

Deze restricties op de afgifte van uitreisvisa hebben als gevolg dat het voor de meeste Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden (zie informatie in administratief dossier, blauwe map). Aangezien u klaarblijkelijk wel de uitreiking van een paspoort én een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwaam, gegeven uw verklaringen dat u nog steeds door de Eritrese autoriteiten werd lastiggevallen met betrekking tot uw echtgenoot. Te meer omdat u ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat de soldaten door wie u jarenlang zou zijn lastiggevallen tegen u zeiden dat u en uw man tegenstanders van het regime waren (zie dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, 27-07-2018, p. 11). Er kan van u dan ook verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijke uitleg weet te geven hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk nog last had van de autoriteiten en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – er toch in slaagde om een internationaal paspoort op eigen naam te verkrijgen mét geldig uitreisvisum.”

2.4.8. Op basis van deze objectieve informatie aangaande het vertrek uit Eritrea kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster geen redenen heeft om haar autoriteiten te vrezen bij terugkeer naar Eritrea nu zij haar land legaal verlaten heeft.

2.4.9. Verzoekster ontkent tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze Eritrea op legale wijze verlaten heeft en volhardde in haar verzoekschrift hierin. Verzoeksters verklaringen, zowel in het kader van de procedure in België als die in Nederland, omtrent het op irreguliere wijze verkrijgen van haar paspoort en uitreisvisum zijn echter vaag, tegenstrijdig en incoherent dat hieruit enkel kan worden vastgesteld dat haar verklaringen niet op waarheid berusten. Zo blijkt uit het Nederlands asiëldossier dat verzoekster in Nederland initieel verklaarde dat ze haar paspoort in Asmara bij de immigratiedienst had afgehaald, haar pasfoto's had voorgelegd en veel geld had betaald, om dit later aan te passen en te stellen dat ze haar paspoort via een reisagent regelde en een handlanger van deze persoon het paspoort naar haar toe gebracht had (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 9). In het kader van de Belgische asiëprocedure verklaarde verzoekster dan nog anders dat haar paspoort haar eerst geweigerd werd en dat ze, nadat ze een visum kreeg van de Nederlandse ambassade, “andere mensen die mensen kenden bij de overheid” aansprak om het paspoort snel te kunnen verkrijgen en hiervoor veel geld betaalde (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 februari 2020 (hierna: notities), p. 12). Het is aldus duidelijk dat verzoekster haar verklaringen aanpast en wijzigt naargelang ze denkt dat dit nuttig kon zijn. Immers het is niet mogelijk dat al deze uiteenlopende versies waarheidsgetrouw zijn. Uit verzoeksters visumdossier (Nederlands asiëldossier) blijkt dat haar paspoort werd afgeleverd op 26 oktober 2017 via de dienst immigratie, dat verzoekster een visum aanvraag bij de ambassade van Italië te Asmara op 7 december 2017 en dat haar op 14 december 2017 uiteindelijk een Schengenvisum werd toegekend (visumdossier). Hieruit blijkt – in weerwil van verzoeksters verklaringen voor het CGVS – duidelijk dat verzoekster niet eerst een visum zou hebben verkregen en pas dan een paspoort. Dit zou overigens geheel onlogisch zijn. Verzoeksters bewering dat ze haar paspoort en uitreisvisum op irreguliere wijze zou hebben bekomen wordt geenszins aangetoond. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster Eritrea met haar eigen, geldig Eritrees paspoort op legale wijze verlaten heeft. Dergelijke vaststelling doet op zich reeds afbreuk aan verzoeksters bewering dat ze in de negatieve aandacht stond van de Eritrese autoriteiten omwille van haar echtgenoot en wijst erop dat verzoekster geen vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen bij haar vertrek.

2.4.10. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de aflevering van paspoorten en exitvisa in Eritrea gepaard gaat met corruptie en citeert ze objectieve informatie die dit ondersteunt (EASO Country of Origin Report “Eritrea National service, exit, and return”, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf; USDOS “Eritrea 2018 Human Rights Report”, <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/Eritrea-2018.pdf>; Landinfo “Eritrea: Exit visas and illegal exit”, <https://www.refworld.org/pdfid/56cd5c124.pdf>; “https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/726192/Eritrea-NSIllegalExit5.0eJuly2018.pdf (juillet 2018)”; “<https://www.refworld.org/dorid/577b6eaa4.html> (novembre 2015)”; “https://www.ecoi.net/en/document/14301_13.html (2017)”). Verzoekster betoogt dat Eritrea algemeen

gekend is als een corrupt land waar de autoriteiten niet twijfelen om de legale grenzen te buiten te gaan, benadrukt dat ze haar documenten op illegale wijze verkregen heeft en wijst op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hoewel de rapporten aantonen dat er in Eritrea inderdaad corruptie voorkomt, toont verzoekster met deze rapporten geenszins aan dat zij haar paspoort op irreguliere wijze verkregen heeft. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de algemene verwijzing naar corruptie in Eritrea en algemene rapporten dienaangaande geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over het verkrijgen van haar paspoort. Immers, zelfs indien verzoekster desgevallend een ambtenaar geld toestak om een paspoort te verkrijgen, dan nog toont verzoekster niet aan dat het paspoort daarom niet authentiek zou zijn. Nog minder wordt aangetoond dat in Eritrea een exitvisum zou worden verstrekt op basis van een (ver)vals(t) paspoort. Ten slotte heeft verzoekster meerdere keren in Nederland bevestigd legaal te zijn vertrokken (zie nader gehoor Nederland 27 juli 2018, *“U heeft verklaard dat u op legale wijze Eritrea bent uitgereisd en u in Asmara documenten heeft getoond die u toebehoren, klopt dat?” Ja, dat klopt*”). Verzoekster heeft dus op basis van haar Eritrese documenten een paspoort en een exitvisum verkregen waarmee ze legaal het land heeft verlaten.

2.4.11. Volgens verzoekster kan men er *“niet van uitgaan dat tijdens de voorafgaande asielprocedure in Nederland waar voortdurend naar wordt verwezen de procedurele garanties werden gerespecteerd, waardoor er geen rekening kan worden gehouden met de in deze context aangehaalde tegenstrijdigheden”*. De Raad wijst erop dat Nederland een EU-lidstaat is en gebonden is aan het EU-acquis en in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM. Verzoekster toont met geen enkel element aan dat haar procedurele waarborgen tijdens de procedure in Nederland niet werden gerespecteerd en blijft bij loutere beschuldigingen. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven aldus overeind. Hoe dan ook betreffen de tegenstrijdigheden niet alleen verzoeksters verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties, maar zijn ook verzoeksters verklaringen in het kader van onderhavige procedure ongerijmd met de objectieve informatie uit verzoeksters visumdossier.

2.4.12. De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen in Eritrea wordt verder ondermijnd door verzoeksters inconsistente verklaringen hieromtrent. Zo stelde verzoekster dat de Eritrese autoriteiten haar nog tot zo'n 3 jaar voor haar vertrek meermaals per jaar naar Adi Abeito convoceerden om vragen te stellen over verzoeksters echtgenoot (notities, p. 9-10), terwijl verzoekster hiervan geen melding maakte bij de Nederlandse autoriteiten. Verzoekster verklaarde – wanneer gevraagd naar de reden voor haar verzoek om internationale bescherming – voor de Nederlandse asielinstanties immers net andersom, met name dat ze vanaf haar vrijlating gedurende 12 jaar navraag bleef doen naar haar man, zonder enig resultaat, en verder dat ze op een gegeven moment nieuws kreeg van haar zoon en hij haar uitnodigde om naar hem te komen (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 4). Pas wanneer verzoekster gevraagd werd welke persoonlijke problemen ze nog kende van 2006 tot aan haar vertrek in 2018, verklaarde ze verder dat ze nog werd opgeroepen en ondervraagd in verband met haar echtgenoot (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 10-11). Hierop gevraagd waarom verzoekster gedurende 12 jaar na haar vrijlating nog zou lastiggevallen zijn omwille van haar echtgenoot, gaf verzoekster toe dat ze daarvoor zelf geen verklaring had (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 12). Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, rekening houdend met het feit dat ze dus persoonlijk door de autoriteiten werd lastiggevallen, ook nog zelf op zoek ging naar verklaringen bij diezelfde autoriteiten over haar man. Ten slotte stelt verzoekster bij haar aanmeldgehoor in Nederland dat haar echtgenoot overleden is. Ze verklaart dat ze nooit een schriftelijke bevestiging heeft gekregen van zijn overlijden en daarom bleef aandringen bij haar overheid naar duidelijkheid. Verzoekster stelt dat ze het overlijden niet kon accepteren (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p.11-12).

Op het CGVS verklaarde verzoekster dat ze na haar vrijlating antwoorden zocht met betrekking tot haar man en dat ze andere mensen vroeg naar het kantoor van Adi Abeito te gaan (notities, p. 4) wat dan weer tegenstrijdig is aan haar verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties, waar verzoekster voorhiel dat ze zelf jarenlang bij de autoriteiten bleef aankloppen (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 4-5). Dat verzoekster de waarheid niet vertelt dienaangaande blijkt tevens nu zij over de laatste keer dat ze zou ondervraagd zijn over haar man wijzigende verklaringen aflegde (notities, p. 9). De bestreden beslissing haalt verzoeksters tegenstrijdige verklaringen aan (*“Aansluitend legt u ook over de laatste keer dat u zou ondervraagd zijn over uw man zeer volatiele verklaringen af. U beweerde namelijk eerst dat u de laatste keer naar Adi Abeito moest ter ondervraging zo'n 6 of 7 jaar geleden maar dat u wel nog altijd bang was nadien. Als u iemand zag in militair uniform dacht u dat ze u*

misschien kwamen halen. Vrijwel meteen daarna veranderde u deze verklaringen en zei u dat u nadien toch nog een oproep kreeg om te gaan, maar dat u niet ging omdat u ziek was. Ze (de autoriteiten) kwamen dan wat later vragen waarom u niet op de oproep was ingegaan, waarop u alsnog gedwongen werd om naar Adi Abeito te gaan. Die brief was zo'n 4 tot 5 jaar geleden, ofwel 2 tot 3 jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 9). Gezien u er in geen geval in slaagt over uw problemen met de Eritrese autoriteiten na 2006 eenduidige en omstandige verklaringen af te leggen, wordt de stelling dat u geenszins vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen bij vertrek verder bevestigd") die verzoekster opnieuw niet kan toelichten. Uit voorgaande kan enkel vastgesteld worden dat indien verzoekster na haar vrijlating de Eritrese autoriteiten bleef benaderen in verband met haar echtgenoot hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoekster geen vrees had voor haar autoriteiten.

De Raad herneemt ten slotte dat niet kan niet worden ingezien dat verzoekster een Eritrees paspoort kon bekomen indien de autoriteiten haar werkelijk nog nodig hadden om informatie over haar man te bekomen (zie *supra*). Gelet op voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze in Eritrea vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen.

2.4.13. Ook de vaststelling dat verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de aanwijzingen dat ze nog gezocht zou worden na haar vertrek, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering problemen te kennen met de Eritrese autoriteiten. Zo verklaarde verzoekster op het CGVS dat ze van haar burens vernam dat de politie naar haar huis was gekomen en dat deze haar hiervoor gebeld hadden (notities, p. 11), terwijl verzoekster in Nederland had verklaard dat ze enkel contact onderhield met haar ouders in Asmara en met niemand anders (dossier Nederlandse procedure, rapport nader gehoor, p. 7). Deze tegenstrijdigheid klemmt des te meer nu verzoekster op de zetel van het CGVS had verklaard dat ze geen enkel contact meer had met haar familie na haar vertrek omdat zij geen telefoonlijn hebben (notities, p. 5). Er later tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat niet kon worden ingezien dat verzoekster wel nog met haar burens in contact stond maar niet meer met haar familie, paste verzoekster haar eerdere verklaringen aan en stelde ze dat ze hen toch één keer had gehoord in Europa, nog voordat ze in een opvangcentrum zat (notities, p. 11). Het is aldus duidelijk dat verzoekster ook over haar contacten met haar familie haar verklaringen aanpast naargelang de procedure loopt. Dit wijst erop dat verzoekster op rationele wijze tracht haar verzoek om internationale bescherming aan te passen aan wat ze meent dat noodzakelijk is. Deze vaststellingen over de steeds aangepaste verklaringen wijzen niet enkel op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters problemen in Eritrea, maar ondermijnen tevens verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

2.4.14. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze erin slaagde van 2006 tot 2018 opnieuw een leven op te bouwen en te verblijven in Asmara, dat ze op haar ouders, zus en broer – die in Asmara wonen – kon rekenen, dat ze medische verzorging kreeg en financieel ondersteund werd door haar zoon en dat ze hulp kreeg van kennissen en burens (notities, p. 5, p. 7-8, p. 11). Verzoekster kon zichzelf dus onderhouden in Eritrea en terugvallen op een degelijk familiaal en sociaal netwerk, zodat haar dagelijkse leven er niet kan worden beschouwd als ondraaglijk en verzoeksters profiel niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haren hoofde aan te nemen. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift aanvoert, is verzoekster na de verdwijning van haar man en het vertrek van haar zoon, geen *"alleenstaande vrouw in Eritrea"*, laat staan dat zij zou worden gestigmatiseerd. Verzoekster heeft dit evenmin beweerd.

2.4.15. Verzoekster wijst erop dat ze van 2000 tot 2006 gevangen werd gehouden in zeer slechte omstandigheden en er tevens mishandeld en verkracht werd (notities, p. 3, p. 8-9). Ze stelt in het verzoekschrift dat haar gevangenschap en de fysieke en mentale mishandeling die ze onderging, met zich meebrengt dat *"artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, aangezien er reeds vervolging plaatsvond en er geen volledige garantie is dat deze niet opnieuw zal worden uitgevoerd"*. De Raad kan aannemen dat een dergelijke detentie sporen nalaat bij verzoekster. Verzoekster kan zich echter niet beperken tot het vermelden van deze detentie nu deze intussen reeds 12 jaar geleden is. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient ook op individuele wijze te worden beoordeeld waarbij de persoonlijke omstandigheden en actuele situatie moeten worden meegenomen (artikel 48/6, § 5).

Vooreerst kan enkel blijken dat verzoekster niet aantoont na haar vrijlaten nog verontrust te zijn geweest, laat staan vervolgd. Niettemin verzoekster beweerde dat het misschien nog eens kan gebeuren, wist zij dit niet te concretiseren (notities, p. 12). Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, die na haar gevangenschap nog twaalf jaar zonder geloofwaardige problemen (zie *supra*) in Eritrea kon leven, de autoriteiten dient te vrezen ten gevolge van haar eerdere gevangenschap. Aldus

kan worden vastgesteld dat er gedurende twaalf jaar voor haar vertrek uit Eritrea geen redenen waren om verzoekster opnieuw te detineren en verzoekster kreeg de mogelijkheid om het land te verlaten en haar zoon te bezoeken. Gezien deze gegevens kan geen actuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster worden aangenomen.

2.4.16. Tot slot verklaarde verzoekster voortdurend in angst te leven in Eritrea, en verwees haar advocaat hierbij naar een hoge subjectieve vrees die ze zou koesteren omwille van haar eerdere ervaringen, meer bepaald de periode in gevangenschap (notities, p. 11, p. 14). De Raad betwist niet en begrijpt dat dergelijke ervaringen verzoekster getekend hebben. Echter kan niet worden aangenomen dat verzoekster een dermate subjectieve vrees koestert dat een terugkeer naar Eritrea voor haar onmogelijk wordt. Immers, verzoekster verbleef na haar vrijlating nog 12 jaar in Eritrea en maakt niet aannemelijk dat zij nooit eerder de kans had het land te verlaten. Zo verklaarde verzoekster dat ze sinds 3 tot 7 jaar, dan wel 6 tot 7 jaar, voor haar uiteindelijke vertrek uit Eritrea opnieuw in contact stond met haar zoon, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekster niet eerder zijn hulp inriep om te kunnen vertrekken indien haar leven in Eritrea niet langer draaglijk was door haar eerdere ervaringen (notities, p. 6-7). Bovendien kwam verzoekster reeds in januari 2018 in Nederland aan, waar ze pas een verzoek tot internationale bescherming indiende in april 2018 toen ze na overleg met haar zoon heeft beslist om niet terug te keren. Verzoekster kreeg een afwijzende beslissing in Nederland begin augustus 2018, waarna ze geen herhaalde aanvraag deed en het nog een half jaar duurde vooraleer verzoekster naar België reisde en een verzoek om internationale bescherming indiende. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Nederland en vervolgens in België hoewel ze intussen bekend was met deze procedure, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen in Nederland dat ze nog van plan was terug te keren naar Eritrea, totdat ze via haar ouders (of buur in een latere versie) vernam dat men naar haar op zoek was omdat ze eigenlijk niet had mogen uitreizen, wat evenmin te verzoenen valt met een hoge subjectieve vrees ten gevolge van haar ervaringen in Eritrea.

2.4.17. Verzoekster haalt in het verzoekschrift objectieve bronnen aan (EASO Country of Origin Report "Eritrea National service, exit, and return", https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf; Landinfo "Eritrea: Exit visas and illegal exit", <https://www.refworld.org/pdfid/56cd5c124.pdf>) die niet alleen onrustwekkend zijn maar eveneens aanduiden dat het bekomen van informatie over de exacte behandeling van 'returnees' uiterst moeilijk blijft. Daarnaast wijst verzoekster erop dat een terugkeer vaak andere vervolgingen veroorzaakt ("https://www.rfi.fr/fr/emission/20180719-erythree-nous-avons-relever-cas-tres-precis-violation-droits-homme"; "https://www.refworld.org/docid/577b6caa4.html"; "https://rsf.org/fr/actualites/trois-journalistes-seraient-morts-en-detention-dans-le-bagne-deiraeiro"; "https://www.rfi.fr/fr/afrique/20110923-erythree-journaliste-suedo-erythreeen-emprisonne-proces-depuis-dix-ans"). Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster gevisieerd werd toen zij besloot om Eritrea te verlaten en wordt evenmin aangenomen dat zij Eritrea alleen met op irreguliere wijze verkregen documenten heeft verlaten. Uit de vaststelling dat verzoekster aldus het land legaal met een paspoort en een exit visum verlaten heeft, volgt dat zij kennelijk niet in de negatieve aandacht stond van de Eritrese autoriteiten, maar integendeel zich in de uitzonderlijke positie bevond om van deze overheid de kans te krijgen met een paspoort en een exit visum het land legaal te verlaten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster gehinderd zou zijn om terug te keren naar Eritrea, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat enkel de datum waarop de persoon Eritrea kan verlaten gebonden is aan een geldigheidstermijn, maar dat een terugkeer mogelijk is op gelijk welk ogenblik ("EASO: Eritrea: Country Focus" van mei 2015, p. 53). Verzoeksters verwijzingen naar algemene rapporten kunnen niet aantonen dat verzoekster persoonlijke problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Eritrea. Waar verzoeksters raadsman gedurende het persoonlijk onderhoud nog stelde dat verzoekster haar paspoort verkregen zou hebben voor kort verblijf om medische redenen en aldus de voorwaarden voor het verkrijgen van dit paspoort niet respecteerde (notities, p. 14), blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de Eritrese overheid wel degelijk op de hoogte is van het feit dat verzoekster haar zoon wou bezoeken (notities, p. 13) en uit verzoeksters Schengenvisum dat het doel van haar reis toerisme, familie- of vriendenbezoek is (zie Schengenvisum). Waar verzoekster verklaart dat zij kennis nam van haar zoons verblijf in Nederland via Eritrese sportlui dan kan niet worden ingezien dat ook de Eritrese autoriteiten onbekend zouden zijn met de wielrennerssportprestaties van verzoeksters zoon en zijn verblijf in Europa. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster de voorwaarden voor het verkrijgen van haar paspoort of exit-visum zou hebben geschonden en om welke reden dit een terugkeer zou verhinderen.

2.4.18. Zoals hoger besproken heeft verzoekster medische attesten van Exil, het Rode Kruis en MSF van respectievelijk 15 april, 13 mei en 13 juli 2020 neergelegd. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. In het medisch attest van het Rode Kruis wordt echter geen uitspraak gedaan over de oorsprong of oorzaak van de littekens zodat er geen causaal verband wordt aangetoond tussen de letsels en de door verzoekster aangehaalde problemen. Ook uit het attest van “*Bruxelles Refugees*” van 4 mei 2020, opgesteld door gedelegeerd coördinatrice Manuelle Fettweis en sociaal werkster Maheen Zaheed, maakt melding van 4 gesprekken met verzoekster (op 21 februari 2019, 12 april 2019, 12 februari 2020 en 18 april 2020) kan geen causaal verband blijken tussen verzoeksters voorgehouden vluchtmotieven en haar psychologische toestand. Wat betreft de verwijzingen naar verzoeksters ervaringen in Eritrea en de gevolgen voor haar psychologische toestand in de medische attesten betreft, benadrukt de Raad dat verzoeksters zes-jaar-durend gevangenschap van 2000 tot 2006 niet betwist wordt, noch dat dergelijke ervaringen verzoekster getekend zouden hebben. De Raad kan enkel herhalen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de twaalf jaar na haar gevangenschap nog noemenswaardige problemen ervaren heeft, laat staan dat ze de autoriteiten in geval van terugkeer dient te vrezen ten gevolge van haar eerdere gevangenschap. Dit klemmt te meer nu verzoekster intussen 55 jaar is en zelf verklaarde nooit aan politiek te hebben gedaan. Verzoekster was overigens kennelijk zelf ook deze mening toegedaan, gezien uit bovenstaande blijkt dat zij reeds eerder de kans had Eritrea te verlaten, maar hieraan verzaakte. Gelet op voorgaande kan verzoeksters fysieke en psychologische toestand geenszins haar voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de Eritrese autoriteiten aantonen.

2.4.19. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het benadrukken van haar nood aan internationale bescherming, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De stelling in het verzoekschrift dat *“haar regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van haar regio een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit”* en de in het verzoekschrift geciteerde *“bronnen die de actuele veiligheidssituatie in Eritrea (waarover geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing) illustreren”* (*“<https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/eritrea>”*) tonen niet aan dat er in Eritrea een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

K. DECLERCK